Officieel leesfragment

DE OLIFANT IN DE BESTELBUS

BERND BEST

globaltalents.net

© 2026 Bernd Best

Alle rechten voorbehouden.

Eerste druk 2026 · Vertaald uit het Duits

Uitgever: globaltalents independent publishing

Globaltalents LLC · globaltalents.net

447 Broadway, 2nd Floor, Suite 703

New York, NY 10013, USA

hello@globaltalents.net

Illustraties: Gela Kubicki

Redactie: Hansgeorg Schluck

Dit is een fictief werk. De personages en de verhaallijn zijn door de auteur bedacht; ook de centrale stof in de roman is fictief.

Productie op aanvraag via: Bookvault

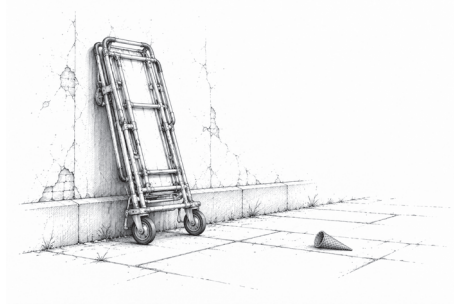

DEEL EEN
DE GREEP

De Leberkäse bederft.

IRINA

HOOFDSTUK 1
ZONDAG, 11:23 UUR

De moeder met overgewicht hijgde. Het was zondag, 11:23 uur, en ze sleepte haar 179 kilo de tachtig meter van het winkelcentrum terug naar haar flatgebouw. Ze was al een hele tijd onderweg.

Buiten was het winter. Aan de kale bomen op de binnenplaats hing nog het ijs van die nacht, en waar de zon niet kwam, bleef het hangen als glas. Toch had ze ijs gegeten, echt ijs, uit een hoorntje.

Twee bolletjes. Stracciatella en die nieuwe met gebrande karamel. Het tweede had het meisje achter de toonbank niet in rekening gebracht, omdat Irina zo lang over de prijs had geklaagd dat het meisje het liever weggaf dan nog één zin aan te horen. Slagroom erbij. IJs zonder slagroom was in haar ogen geen ijs maar een belediging. In gedachten was ze al verder, bij het restje Leberkäse in de koelkast dat ze koud uit het vuistje zou eten, en bij het aangebroken pak wijn ernaast, dat tegen de avond leeg zou zijn, zoals elk pak tegen de avond leeg was.

Bij het ontbijt had ze het restant van het pak van gisteren opgedronken, twee glazen, misschien drie, zoveel als nodig was om die tachtig meter een goed idee te vinden. Ze was dronken op de manier die bij haar niemand meer opviel, omdat ze het altijd was: traag, vriendelijk, met een gezicht dat bij elke stap een beetje nakwam. Het haar erboven was bijgekleurd, in de keuken, in een wortelrood dat in de natuur niet voorkomt, en bij de wortels zat al weken een strook die lichter was dan de rest.

De witte bestelbus merkte ze niet op. Het was een cadeau van haar dochter. Niet rechtstreeks, maar de drie gemaskerde mannen erin, de man achter het stuur, de arts met zijn twee getallen, de verpleegster en de brancard voor zwaargewichten, het hele team had van Zhenia de opdracht gekregen om mama te helpen afvallen. In de gordels, klaar om Irina op te vangen en haar in een diepe, maandenlange, gesedeerde slaap te brengen.

Irina moest wakker worden als een kruising tussen een mager ree, Iron Woman en het laatste supermodel van de late jaren tachtig. Dat was in elk geval het plan.

Wat ze op dat moment voelde, had ze niet kunnen zeggen. Alleen dat ene detail bleef hangen: dat ze eerst dacht dat ze gestruikeld was. De grond kwam op haar af en ze ergerde zich, want opstaan was met haar gewicht een project, een gebeurtenis met publiek.

Toen waren de handen er. Niet ruw, dat was het verontrustende. Ze pakten haar vast zoals verhuizers een dure piano, voorzichtig, er hing een rekening aan. Vier grepen, links, rechts, onder de oksels, onder de knieën, en de wereld kantelde naar horizontaal. De hemel boven haar was het vlakke, melkachtige grijs van een winterse zondag waarop niemand de gordijnen opentrekt.

Vanaf de bushalte zagen twee vrouwen wat je op zondag rond die tijd in deze straat kunt zien: een witte wagen, een brancard, mannen met maskers en handschoenen, een dikke vrouw die op weg naar huis is neergevallen. Ze zagen een medisch

noodgeval. De ene zei tegen de andere dat ze al een hele tijd niet goed meer liep.

Ze wilde schreeuwen. Wat eruit kwam, was een verontwaardigd kreunen, het geluid van iemand die vindt dat ze bij de kassa wordt overgeslagen. Een van de gestalten zei iets, rustig, bijna beleefd, maar in een taal die niet de hare was en die ze nooit had geleerd. Irina verstond geen woord, en dat maakte het erger. Je kunt nergens om vragen in een taal die je niet spreekt. Toen voelde ze de koude kus van de naald in haar elleboogholte, en de verontwaardiging loste op als suiker in warm water.

De laatste heldere gedachte was absurd, en terwijl ze hem dacht, wist ze al dat hij absurd was. Ze dacht: De Leberkäse bederft.

WIE ER IN DE BUS ZATEN

Achter het stuur zat een man die iedereen in het huis alleen de beveiliger noemde, en dat was geen benaming bij gebrek aan beter, het was de nauwkeurigste die hij toeliet. Hij reed alsof de wagen leeg was.

Achterin, tussen de brancard en de wielkast, zat de arts naar twee getallen op een klein apparaat te kijken, saturatie en hartslag, alsof het de laatste twee getallen ter wereld waren. Zijn handen hielden deze vrouw in leven, en iedereen in de wagen wist dat.

Naast hem de verpleegster, die het hoofd van de vrouw vasthield zonder dat iemand het haar had gevraagd. Voor de wagen wegreed, veegde ze met haar duim een restje slagroom uit de mondhoek. De arts zag het en zei niets. Het stond in geen enkel protocol.

De drie gemaskerde mannen op de bank waren inwisselbaar en wisten dat ook. Spieren, zwijgen, handschoenen. De maskers kwamen van de apotheek, blauwe, met elastiek, sinds dat ene

voorjaar kijkt niemand meer op als drie mannen die dragen. Eén bad zachtjes, maar niemand wist tot wie.

DE RIT

Van het flatgebouw naar het bos was het volgens de kaart drie uur en twintig minuten rijden. Het werden er vier, omdat de beveiliger tweemaal op een parkeerplaats langs de weg stopte zonder dat iemand uitstapte. Een witte bestelbus die ergens te langzaam rijdt, valt minder op dan een die urenlang niet stopt.

Binnen rook het naar ontsmettingsmiddel en koude koffie, en hoe langer de rit duurde, hoe meer ook naar Irina, naar de zoetige, ongewassen geur van een lichaam dat al jaren meer droeg dan het zou moeten, en naar de wijn van die ochtend die uit haar poriën kwam. De arts had die geroken voordat de brancard in de wagen lag en in zijn berekening voor de eerste drie dagen een getal veranderd. Niemand zei er iets over. De verwarming stond op twee. De verpleegster had de reddingsdeken over haar heen gelegd, met de gouden kant naar binnen, en het zachte geritsel van de folie bij elke hobbel was lange tijd het hardste geluid in de wagen.

Bij kilometer honderdtwaalf stopte Irina met ademen.

Niet lang. Elf seconden, toen kwam haar adem terug, met een geluid als een deur die dichtslaat in de wind. De arts keek naar het getal en toen op zijn horloge, toen weer naar het getal. Hij had het verwacht. Het stond in het dossier, het stond in beide landen in het dossier, en niemand had er ooit iets aan gedaan: deze vrouw stopte elke nacht verscheidene keren met ademen, al jaren, en werd toch elke ochtend weer wakker. Dat was de medische reden voor alles wat volgde, en het was een goede reden. Dat was het gemakkelijke eraan.

Ze deed het onderweg nog vier keer. De arts schreef telkens de seconden op.

Buiten maakte de stad plaats voor velden, de velden voor heuvels, de heuvels voor een bos dat steeds dichter en donkerder werd, tot de boomkruinen zich boven de weg sloten als handen om een kaars. De temperatuur daalde onder nul, en het bos zag eruit alsof iemand het had stilgezet en vergeten was het weer aan te zetten.

WAT IRINA TE WACHTEN STOND

Niemand zou haar missen. Dat was de berekening, en die klopte.

Er wachtte geen huisdier op haar. Dieren hielden het in Irina's buurt niet lang vol. De kat van haar dochter had ze op een ochtend de deur uit gelaten en daarna nooit meer gezien, en ze had niet eens echt gezocht. De hamster van het kind had ze bij het stofzuigen opgezogen. Hij was buiten zijn kooi geweest en zij te sloom om de stofzuiger uit te zetten.

Wat haar te wachten stond, was gepraat. Een buurvrouw, die er half zo oud uitzag maar twee keer zo oud was, zou zich over drie dagen afvragen waarom die dikke van hiertegenover niet meer naar het winkelcentrum waggelde. Over een week zou een andere zeggen dat ze vast weer in dat andere land zat, bij haar demente moeder, vanwege de woning, je wist wel hoe dat ging. Over twee weken zou niemand er meer naar vragen.

Er wachtte geen werk. Sinds het voorjaar kreeg ze een uitkering, toegekend na twintig jaar doktersverklaringen. Die was genoeg voor de woning en de wijn, maar niet voor allebei. Wat ontbrak, breide ze erbij, goed, voor contant geld buiten het zicht van de uitkeringsinstantie, tegen prijzen die de wol dekten en een fractie van de uren. De rest betaalde de dochter, die om de paar weken om twee uur 's nachts een bericht kreeg met een getal erin.

De dochter zou niets vragen. De dochter zat op dat uur aan een keukentafel in een ander land, waar ze al een week zat, en wist waar haar moeder was, op de kilometer nauwkeurig.

De flessenverzamelaar zou het langst blijven kijken. Hij was haar laatste maatje, zes jaar flessen bij de bankjes en 's zomers aan het meer, hij met de kratten, zij met haar blik, en de enige die haar ooit iets had gegeven zonder dat er een rekening volgde: het geld van de flessen, alles, in munten, elke keer, en de kraan die niet meer drupte en de deur die weer dichtging. Hij had die zondag bij de container op de binnenplaats gestaan, met zicht door de inrit op de tachtig meter, en de witte wagen gezien en de brancard en de vier grepen, en hij had in twintig jaar drie ambulances op deze binnenplaats gezien en wist dat die mensen anders vastpakten. Maar een flessenverzamelaar doet geen aangifte. Hem wordt niets gevraagd, dat is zijn beroep.